

for de Folk, at vi med den smukke Motivering unde dem en Forhøjelse, som viser sig at være det bare Vind.

Jeg ved godt, at Ansvar for, at noget saadant kan foregaa, bærer formelt og faktisk Ministeren, men jeg er ligesaa klar paa, at den egentlige Skyld ikke er hans. Enten maa disse Motiver være sendte os, uden at man har vidst noget derom, eller ogsaa er det bevidst. Hvis det f. Eks. er en ganske uansvarlig Kontorist, der har konciperet Motiverne og skullet forklare, hvorfor den danske Rigsdag vilde unde disse Folk en Forhøjelse, og man har ladet denne Motivering gaa gennem alle Grader ligefra Kontoristen til Kontorchefen, Regnskabsføreren, Underdirektøren, Direktøren, Holmens Chef, Adjutanten, Departementsdirektøren og Ministeren, til den er havnet her i Rigsdagen, saa er det — mener jeg — en overmaade sjusket Behandling af de Ting, som forelægges Rigsdagen, og som vi med stor Styrke kunne kræve anderledes. Er det derimod bevidst, er det ligefrem et meget stærkt Forsøg paa at putte Rigsdagens Medlemmer Blaar i Øjnene ved at fortælle os, at det, vi skulle gøre, er at hjælpe disse Folk, naar man faktisk hjælper dem saaledes, at deres Maanedsindtægt stiger med 1 Kr. 40 Øre, som de tilmed ikke faa; for naar man gaar det rigtigt efter, bliver det mindre. De Folk levede i god Tro til, at Forholdene vare som tidligere, at de fik deres Munderingspenge, derfor sejlede de ud, tog Munderingen paa Kredit og sled paa deres egne Klæder. Da de kom hjem, havde de slidt for maaske en halv Snes Kroner paa et Fjerdingaars Togt, de fik altsaa faktisk mindre end tidligere.

Hvis Hr. Pastor Fenger skulde være i Forlegenhed for en Tekst til en Tale, naar han igen skal til at holde et blodstinkende Foredrag til Menneskeslagteriets Forherligelse, vilde jeg meget anbefale ham dette Motiv om 1 Kr. 40 Øre for de Folk, der skulle bemande vore Fartøjer, pløje Bølgen blaa og gøre gamle Danmarks Navn Ære. Jeg er ganske vis paa, at det vilde vække vild Jubel hos de Folk, der sendes ud og tjene for 1 Kr. 40 Øre mere om Maaneden, samtidig med, at de skulle skænke Staten det Slid paa Tøjet, som faktisk finder Sted. De skulle vove Liv og Lemmer, thi det er ikke ganske ufarligt at være om Bord paa Skibene selv i Fredstid. Det er ikke saa helt sjældent, at Krigsskibene faa saa mange Buler i Bunden for ikke at sige Huller, at de skulle i Dok eller paa Beding for at faa

Skaden udbedret. Det er fordi Skibene stikke for dybt. Hvis vore Navigatorer stak omtrent lige saa dybt, er det jo muligt, at Skaden kunde undgaa.

Nu fremkom den højtærede Konseilspræsident, da han som fungerende Finansminister forelagde Finanslovsforslaget, med en Udtalelse, der lød saaledes: „Paa de forskellige Punkter, der for Eksempel have foreligget for mig i den korte Tid, jeg har været Finansminister, hvor der har været Spørgsmaal om gennem Fortolkning at udstrække Lønningslovenes Virkninger videre, har jeg bestandig svaret bestemt Nej.“ Og saa siger han videre: „vi bør ikke udstrække Lønningslovenes Virkninger videre gennem Finanslovbevillinger, end det ligger i Lovens Ord og Aand, og end det ligger i de Aftaler, som knytte sig til Lovens Vedtagelse.“

Angaaende det sidste er det ikke mig bekendt, at der foreligger Aftaler, men Lovens Ord og Aand, mener jeg, kan intet Menneske tage fejl af. Vi, som have behandlet den Lov her i Folketinget, have da sikkert ment, at der ved den skulde tilføres de paagældende Folk en Forbedring, og det har været Rigsdagens Mening, at der skulde ske en Forbedring, det have sikkert alle været enige om, at det maatte blive Resultatet af Lovgivningsarbejdet. Men jeg haaber at have paavist, at der ikke er sket nogen Forbedring, tværtimod, man har enten spillet Haløj med os alle sammen eller gjort Arbejdet for at forberede Lovene saa ualmindelig slet, at jeg synes, det fortjener den allerskarpeste Paatale. Jeg henstiller derfor til den højtærede Konseilspræsident i hans Egenskab af Marineminister, at han i Kraft af de Ord, han fremsatte her i Tinget, da han ganske vist var i en anden Egenskab, men dog var den samme Mand og havde, antager jeg, de samme Tanker, vil gøre de Ord gældende angaaende denne Lov. De Folk, jeg har talt om, mener jeg have Krav paa, at Loven forstaas paa den Maade, som vor Mening var, og naar de Motiver, der ledsage Loven, vare urigtige, bør der enten ved Finansloven eller ved et Tillæg til Loven sørges for, at de Folk faa den Forbedring, vi alle have tiltænkt dem.

Den anden Lov, jeg gerne vil tale om, er Loven om Lønninger ved Søværnet. Ogsaa med Hensyn til denne Lov var det Forudsætningen, at der ved den skulde ske en Forbedring for alle Underofficerer, det vil sige, det var Forudsætningen vistnok for de Folketingsmedlemmer, der ikke vare Med-